

и което обѣщаваше, изпълваше го. Тѣ драмата взеха подъ своето покровителство свѣщенникитѣ Макаръ тѣ и да бѣха мюсюлмани и оттомани, но тѣ разбраха Християнскитѣ и Славянски думи—за господарството и за прѣстола.

Бѣднитѣ свѣщенници, сѣважъ нѣкои бѣха власти, такаси встъпиха въ борба съ гръцката патриаршия и подеха спорътъ. Но щастието се обърна като колело; двамата могъществени покровители на българското дѣло паднаха, на върха се издигнаха други людѣе, които имѣваха вашитвини на патриаршията. Логотета Аристархи-бей и драгмавина Ханджери-бей, сѣлбове на Фенеръ, взеха участие въ играта: постарявата бѣше голѣма, пѣли четири милова Българи—трѣбва ли тѣ да се погърчатъ, като бѣдещъ народъ на бѣлжната Византийска Империя, или пакъ да си останатъ Българи, и още повече да се пославянятъ за служение на отоманскитѣ султани, потомци и наслѣдници на царя славянски по женско колѣно? Молбитѣ и заплашваніята на Фенеръ и подаръцитѣ на патриаршията нахваницъ видѣха. На основание церковното право, съ стигаселството на Виската Порта, двамата Българи бѣха осъдени на изгнание и заточени въ Свѣта Гора, дѣто Несфетъ се и помина въ Хилендаревийтъ мѣнастиръ.

Политиканитѣ галсриха дѣлото въ своитѣ рѣцѣ. Учителитѣ, докторитѣ, търговцитѣ и бейовитѣ добръ разбираха какви доходи Гръццитѣ взикватъ за себе си отъ българската църква и вѣселяхъ: не би било вѣтъ да ги получаваме ний; но тѣй като тѣ не се ослабнаха на своитѣ сили за борбата съ Гръццитѣ, съ Фенеръ, то тѣ се досѣтиха да влѣзатъ въ споразумѣние съ консулитѣ на покровителствуващитѣ държави. Тѣ поведаха своето дѣло така искусно, щото единъ отъ консулитѣ си рече: ако Българитѣ се отдѣлятъ отъ гръцката църква, то като останатъ сами тѣ вслю-невслю ще приематъ католицизма; каква слава ще бѣде за мене и предъ Императора и предъ Папата! Другъ си помисли: защо пакъ да не станатъ протестанти? мжно е само първата стѣпка, а послѣ всичкото ще трѣгне като по—масло; нека само про-